RETTENS DOM (Første Udvidede Afdeling)

20. oktober 1999 *

I sag T-171/97,

Swedish Match Philippines Inc., Manilla (Filippinerne), ved advokat Francisco Miguel Rodero López, Madrid, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Lucy Dupong, 14 A, rue des Bains,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved Ramon Torrent og Antonio Tanca, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne Hans-Jürgen Rabe og George M. Berrisch, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Viktor Kreuschitz og Nicholas Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

intervenient,

angående en påstand om delvis annullation af Rådets forordning (EF) nr. 423/97 af 3. marts 1997 om ændring af forordning (EØF) nr. 3433/91 med hensyn til import med oprindelse i Thailand og om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af lommetændere med fyrsten, med gas som brændstof, ikke til genopfyldning, med oprindelse i Thailand, Filippinerne og Mexico (EFT L 65, s. 1), som ændret ved artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 1508/97 af 28. juli 1997 (EFT L 204, s. 7),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Udvidede Afdeling)

sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne C.W. Bellamy, J. Pirrung, A.W.H. Meij og Vilaras,

justitssekretær: ekspeditionssekretær B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 4. maj 1999,

afsagt følgende

Dom

De relevante retsregler

1 Rådet udstedte den 22. december 1995 forordning (EF) nr. 384/96 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 56, s. 1, herefter »grundforordningen«), bl.a. med henblik på at tilpasse de fællesskabsretlige bestemmelser til aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst af 1994 om told og udenrigshandel (EFT 1994 L 336, s. 103, herefter »antidumping-kodeksen af 1994«).

2 I henhold til grundforordningens artikel 1, stk. 1 og 2, kan der opkræves en antidumpingtold for enhver dumpingvare, når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade, idet det præciseres, at en vare anses for at være en dumpingvare, hvis dens eksportpris ved salg til Fællesskabet er lavere end den sammenlignelige pris for samme vare i normal handel, som er konstateret i eksportlandet.

3 Grundforordningens artikel 3, hvis formål er at fastslå, om der foreligger skade, har følgende ordlyd:

»1. I denne forordning forstås ved 'skade', når ikke andet er bestemt, væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet, trussel om væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet [...]

2. En konstatering af, om der foreligger skade, baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse både af a) omfanget af dumpingimporten og dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i Fællesskabet, og b) denne indførsels følgevirkninger for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.

3. Med hensyn til omfanget af dumpingimporten fastslås det, om der har været tale om en betydelig stigning i dumpingimporten enten absolut eller i forhold til produktion eller forbrug i Fællesskabet. Hvad angår dumpingimportens virkning på priserne, tages det i betragtning, om dumpingvarerne udbydes til en væsentlig lavere pris end prisen på samme vare fremstillet af erhvervsgrenen i Fællesskabet, eller om priserne som følge af en sådan indførsel er blevet trykket betydeligt, eller om prisstigninger, som ellers ville være indtruffet, i væsentlig grad hindres. Hverken en enkelt eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen.

4. Er indførslen af en vare fra mere end ét land samtidig omfattet af antidumpingundersøgelser, kan følgevirkningerne af en sådan indførsel kun vurderes kumulativt, hvis det fastslås, at a) den dumpingmargen, der er fastlagt

for indførslen fra hvert af de pågældende lande, er højere end den minimumsværdi, der er anført i artikel 9, stk. 3, [2%] og den indførte mængde fra hvert land ikke er ubetydelig, og b) det vil være hensigtsmæssigt at foretage en kumulativ vurdering af virkningerne af indførslen på baggrund af vilkårene for konkurrencen mellem de indførte varer og vilkårene for konkurrencen mellem de indførte varer og den i Fællesskabet fremstillede vare.

5. Undersøgelsen af virkningerne af dumpingimporten for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet skal omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på denne erhvervsgrens situation [...]

6. Det skal på grundlag af alle de relevante beviser, der er fremlagt i forbindelse med stk. 2, påvises, at dumpingimporten forvolder skade som defineret i denne forordning. Dette indebærer specielt en påvisning af, at de mængder og/eller priser, der er fastlagt i henhold til stk. 3, er årsag til de følgevirkninger for en erhvervsgren i Fællesskabet, som er omhandlet i stk. 5, og at følgevirkningerne er væsentlige.

[...]«

4 Grundforordningens artikel 20, stk. 1 og 2, bestemmer, at bl.a. klagerne, importørerne og eksportørerne kan anmode om endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger. I samme artikels stk. 4 og 5 hedder det:

»4. Den endelige fremlæggelse af oplysninger finder sted skriftligt. Oplysningerne fremlægges snarest muligt under behørig hensyntagen til kravet om beskyttelse af

fortrolige oplysninger og normalt ikke senere end en måned, før der træffes endelig afgørelse, eller Kommissionen fremlægger forslag om endelige foranstaltninger [...] Fremlæggelsen af oplysningerne foregriber ikke senere afgørelser, som Kommissionen eller Rådet måtte træffe, men træffes sådanne afgørelser på grundlag af andre kendsgerninger og betragtninger, skal disse fremlægges snarest muligt.

5. Bemærkninger, der fremsættes efter den endelige fremlæggelse af oplysninger, tages kun i betragtning, hvis de modtages inden for en frist, som Kommissionen fastsætter i hvert enkelt tilfælde, og som skal være mindst ti dage, idet der tages behørigt hensyn til sagens hastende karakter.«

Faktiske omstændigheder, trufne antidumpingforanstaltninger, retsforhandlinger og parternes påstande

Faktiske omstændigheder

5 Det sagsøgende selskab er en del af Swedish Match-gruppen, hvis moderselskab er Swedish Match SA, der har hjemsted i Nyons, Schweiz. Swedish Match International BV ejer 99,99% af det sagsøgende selskab. Et andet datterselskab i Swedish Match-gruppen er selskabet Poppell BV i Nederlandene (herefter »Poppell«).

6 I august 1994 klagede producenter i Fællesskabet, herunder et selskab i Swedish Match-gruppen, til Kommissionen over, at der blev importeret visse typer af tændere med oprindelse i Filippinerne.

7 Den 18. marts 1995 meddelte Kommissionen, at den på grundlag af de nævnte klager havde indledt en antidumpingprocedure. Kommissionens undersøgelse

omfattede perioden fra den 1. april 1994 til den 31. december 1994. Det er ubestridt, at sagsøgeren i løbet af den pågældende periode kun gennemførte en enkelt eksport af tændere til Fællesskabet, nemlig til søsterselskabet Poppell i dettes egenskab af forbundet importør.

8 Som led i undersøgelsen sendte Kommissionen for det første spørgeskemaer til alle de parter, der ud fra Kommissionens oplysninger var berørt. I besvarelse af det spørgeskema, det sagsøgende selskab modtog, gav det nærmere oplysninger om sin retlige form, produktions- og salgsforhold, ligesom det i rubrikken »Nærmere oplysninger om selskabet« oplyste navnet på selskabets direktør og regnskabschef, der var angivet som »kontaktpersoner«.

9 Den 30. september 1996 udarbejdede Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 4, en skrivelse, der indeholdt et eneste forslag om endelige foranstaltninger. Skrivelsen var stilet til

— Swedish Match, Nyons (Schweiz), att. Picard

— Picard, Swedish Match Lighter Division, Rillieux-la-Pape (Frankrig)

— regnskabschefen i det sagsøgende selskab, Manilla (Filippinerne), og

— selskabet Poppell i Nederlandene.

Skrivelsen omhandlede »antidumpingproceduren vedrørende import af [...] tændere med oprindelse i Filippinerne — fremlæggelse af endelige oplysninger

over for selskaberne i gruppen (Swedish Match Philippines Inc. som eksportør og Poppell BV som importør og hovedkontor) om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, som var lagt til grund for de af Kommissionen påtænkte foranstaltninger«. Adressaterne blev anmodet om at fremkomme med eventuelle bemærkninger vedrørende den endelige fremlæggelse af oplysninger, der var vedlagt som bilag til skrivelsen, inden den 11. oktober 1996.

10 I den nævnte endelige fremlæggelse af oplysninger fastslog Kommissionen bl.a. en dumpingmargen på 36,7% og en underbudsmargen (»underselling margin«) på 13% for sagsøgerens vedkommende. Sagsøgeren fremkom ikke med bemærkninger til det pågældende dokument inden for den fastsatte frist, der udløb den 11. oktober 1996.

Antidumpingforordning (EF) nr. 423/97

11 Som afslutning på ovennævnte procedure udstedte Rådet den 3. marts 1997 forordning (EF) nr. 423/97 om ændring af forordning (EØF) nr. 3433/91 med hensyn til import med oprindelse i Thailand og om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af lommetændere med fyrsten, med gas som brændstof, ikke til genopfyldning, med oprindelse i Thailand, Filippinerne og Mexico (EFT L 65, s. 1, herefter »forordning nr. 423/97« eller »den omtvistede forordning«). I henhold til forordningens artikel 2 blev der bl.a. indført en endelig antidumpingtold på 43% på importen af tændere med oprindelse i Filippinerne, med undtagelse af dem, der blev fremstillet og solgt af sagsøgeren, for hvilke tolden blev fastsat til 17%.

12 I betragtning 33 og 34 til forordning nr. 423/97 fastslog Rådet, at de vejede gennemsnitlige dumpingmargener for alle de samarbejdsvillige filippinske producenter og eksportører udgjorde 52,6%, bortset fra sagsøgeren, hvor margenen androg 36,7%.

13 For så vidt angår konstateringen af, om der forelå skade, foretog Rådet en kumulativ vurdering, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 4, af de samtidige

virkninger af dumpingimporten for de pågældende tre lande, dvs. Thailand, Filippinerne og Mexico (betragtning 40-44).

14 For så vidt angik dumpingimportpriserne bemærkede Rådet, at »det konstateredes, at der i gennemsnit var tale om prisunderbud, som udtrykt i procent af EF-erhvervsgrenens gennemsnitspris i alle tilfælde var højere end 30%, bortset fra ét tilfælde (nemlig det filippinske selskab, der var forbundet med Swedish Match-gruppen, hvis eksport til Fællesskabet i meget små mængder ikke kan anses for repræsentativt for den filippinske eksport af engangstændere). Dette vil sige, at priserne på de engangstændere, der importeredes fra de pågældende lande, var betydeligt lavere end EF-producenternes priser i undersøgelsesperioden« (betragtning 50).

15 Med hensyn til situationen for EF-erhvervsgrenen konstaterede Rådet, at priserne i gennemsnit var steget svagt indtil 1992, hvorefter de faldt en smule. Rådet tilføjede i samme forbindelse, at i et forsøg på at fastholde sin markedsandel havde EF-erhvervsgrenen i den af undersøgelsen omfattede periode solgt stadigt større mængder af engangstændere i særlige udførelser (såsom tændere, der normalt skulle have begrundet højere priser). Ifølge Rådet fremgik det således af undersøgelsen, at det ikke havde været muligt at opretholde sådanne højere priser, med en deraf følgende indvirkning på rentabiliteten i EF-erhvervsgrenen (betragtning 54).

16 I sin konklusion vedrørende spørgsmålet om skade fastslog Rådet bl.a., at »priserne på de importerede varer var væsentligt lavere end EF-erhvervsgrenens gennemsnitspris, nemlig mere end 30% (med undtagelse af det filippinske selskab, der var forbundet med en EF-producent, og hvis eksport var så begrænset, at den ikke kunne betragtes som repræsentativ for den filippinske eksport)« (betragtning 57).

17 I sin konklusion vedrørende spørgsmålet om årsagssammenhæng bemærkede Rådet, at dumpingimporten fra Thailand, Filippinerne og Mexico i sig selv havde påført EF-erhvervsgrenen væsentlig skade. Denne konklusion var navnlig baseret på størrelsen af de konstaterede underbud og de pågældende mængder, som havde resulteret i et betydeligt prisfald (betragtning 71).

18 Endelig fandt Rådet, at foranstaltningerne med henblik på at afhjælpe skaden kunne fastsættes på et niveau, der var lavere end dumpingmargenerne. Med dette for øje havde Rådet sammenlignet hver enkelt eksportørs salgspriser med EF-producenternes salgspriser, hvilket afspejlede disse producenters produktionsomkostninger plus et rimeligt beløb til dækning af fortjeneste. Rådet anså det for hensigtsmæssigt, at det beløb til dækning af fortjeneste, som indgik i beregningen af skadestærskelen, blev begrænset til 10% (betragtning 79-82).

Forordning (EF) nr. 1508/97

19 Ved forordning (EF) nr. 1508/97 af 28. juli 1997 om ændring af forordning nr. 423/97 (EFT L 204, s. 7, herefter »forordning nr. 1508/97«) berigtigede Rådet en fejl med hensyn til beregningen af antidumpingtolden for importen fra sagsøgeren, idet tolden blev fastsat til 13%. For Retten har Rådet præciseret, at ændringen var tillagt tilbagevirkende gyldighed, og at sagsøgeren ville få udbetalt det for meget opkrævede beløb.

Retsforhandlinger

20 Sagsøgeren har den 5. juni 1997 anlagt nærværende sag. Den var oprindeligt alene anlagt til prøvelse af forordning nr. 423/97. I replikken har sagsøgeren imidlertid taget i betragtning, at forordning nr. 1508/97 var trådt i kraft, og har følgelig omformuleret sine påstande.

21 Ved kendelse afsagt den 12. december 1997 af formanden for Anden Udvidede Afdeling har Kommissionen fået tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for Rådets påstande. Kommissionen har imidlertid ikke indgivet interventionsindlæg.

22 Ved Rettens beslutning af 21. september 1998 er den refererende dommer blevet knyttet til Første Udvidede Afdeling, som sagen derfor er blevet henvist til.

23 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Første Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Retten har dog anmodet Rådet om skriftligt at besvare et spørgsmål vedrørende de af sagsøgeren eksporterede mængder.

24 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens mundtlige spørgsmål i retsmødet den 4. maj 1999.

25 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Artikel 2, stk. 2, litra b), i forordning nr. 423/97, som ændret ved artikel 1 i forordning nr. 1508/97, annulleres, for så vidt som bestemmelsen vedrører sagsøgeren, idet udtrykket »med hensyn til« må fortolkes således, at det omfatter suspension i relation til sagsøgeren af anvendelsen af den i nævnte artikel fastsatte resttold.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

26 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Realiteten

27 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremført tre anbringender. Med det første, som er støttet på en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 4, har sagsøgeren anfægtet de omstændigheder, hvorunder den endelige fremlæggelse af oplysninger blev meddelt, samt de unøjagtigheder, den er behæftet med. De mangler, som er forbundet med den endelige fremlæggelse af oplysninger, udgør også en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til kontradiktion. Med det andet anbringende, som er støttet på en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1, stk. 1, og artikel 3, stk. 2 og 6, har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at den skade, der er forvoldt EF-erhvervsgrenen, ikke kan tillægges sagsøgerens eksport. Med det tredje anbringende har sagsøgeren anført, at Rådet ikke har begrundet den omtvistede forordning tilstrækkeligt.

Det første anbringende: tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 4, og af sagsøgerens ret til kontradiktion

Parternes argumenter

28 Med det første anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at grundforordningens artikel 20, stk. 4, er tilsidesat på to punkter. For det første er den endelige fremlæggelse af oplysninger ikke sket på korrekt måde over for sagsøgeren, og for

det andet indeholdt de ikke tilstrækkelige oplysninger om, hvorledes Kommissionen havde beregnet skadesmargenen.

29 Sagsøgeren har for det første anført, at den endelige fremlæggelse af oplysninger, der blev tilstillet selskabet, også burde have været fremsendt til dets repræsentant efter loven i Bruxelles, advokatfirmaet Eureka (herefter »Eureka«). Det sagsøgende selskab har nærmere anført, at det med henblik på antidumpingproceduren havde valgt adresse i Bruxelles, men at den endelige fremlæggelse af oplysninger ikke blev sendt til den pågældende adresse. Denne manglende meddelelse af de endelige oplysninger på Eureka's adresse har afskåret sagsøgeren fra at kunne varetage sine interesser effektivt og inden for den fastsatte frist, idet selskabet med rette måtte gå ud fra, at oplysningerne også var sendt til Eureka, og at dette firma ville tage sig af de proceduremæssige sider af sagen.

30 Det sagsøgende selskab har understreget, at det med rimelighed måtte forvente, at Swedish Match-gruppens repræsentant efter loven ville tage sig af de proceduremæssige sider af sagen, således som det tidligere var sket. Ifølge sagsøgeren tilkommer det ikke en part i en antidumpingprocedure at sikre sig, at dens repræsentant efter loven modtager Kommissionens meddelelser, og at partens interesser således varetages effektivt. Det tilkommer derimod Kommissionen at træffe de nødvendige forholdsregler, også på eget initiativ, med henblik på at sikre en berørt parts rettigheder i en antidumpingprocedure.

31 Det sagsøgende selskab har præciseret, at det ikke har haft direkte kontakt med Kommissionen under den administrative procedure, undtagen i forbindelse med den kontrol, Kommissionen foretog på stedet på Filippinerne. Swedish Match SA ved Picard har ifølge sagsøgeren været mellemmand i forholdet til Kommissionen, idet dette selskab ikke indtog en selvstændig stilling i antidumpingproceduren. Da Eureka er Swedish Match-gruppens repræsentant efter loven, har Eureka repræsenteret de to virksomheder. Endvidere har Eureka ved visse lejligheder udtrykkeligt og direkte varetaget sagsøgerens interesser under antidumpingproceduren. I den foreliggende antidumpingprocedure har Kommissionen i øvrigt hele vejen igennem accepteret, at Swedish Match SA og Eureka optrådte på sagsøgerens vegne.

32 Sagsøgeren har for det andet anført, at de endelige oplysninger ikke indeholdt noget nærmere om, hvorledes Kommissionen havde beregnet skadesmargenen. Sagsøgeren har således ikke kunnet vide, på grundlag af hvilke oplysninger underbudsmargenen var blevet beregnet, og har derfor ikke kunnet fremkomme med sine bemærkninger med hensyn til, om den konstaterede skade var reel.

33 Sagsøgeren har indrømmet, at der i de endelige oplysninger var gjort nærmere rede for, hvilken metode der var anvendt ved beregningen af skadesmargenen. Ifølge sagsøgeren indeholdt oplysningerne imidlertid ikke noget nærmere om, hvorledes Kommissionen i den foreliggende sag havde beregnet skadesmargenen i relation til sagsøgeren. Sagsøgeren har derfor også anmodet om, at Kommissionen meddeler de ikke-fortrolige oplysninger, der vedrører EF-erhvervsgrenens produktionsomkostninger. Såfremt sagsøgeren ikke meddeles disse oplysninger, vil sagsøgeren ikke kunne vide, hvorledes Kommissionen er nået frem til, at underbudsmargenen udgjorde 13%.

34 Rådet har for det første gjort gældende, at den omstændighed, at de endelige oplysninger sendes direkte til sagsøgeren, ikke i sig selv er en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 4. Det tilkommer sagsøgeren at bevise, at den nævnte omstændighed har været til hinder for, at sagsøgeren har kunnet varetage sine interesser effektivt. Rådet har nærmere anført, at det sagsøgende selskab herved kun har mistet tid, idet det har måttet træffe dispositioner med henblik på at fremsende dokumentet til sin advokat. Rådet har tilføjet, at selskabet i så fald burde have kontaktet Kommissionen og anmodet om en forlængelse af den frist, der var fastsat for det til at fremkomme med sine bemærkninger til de endelige oplysninger. Dette har selskabet ikke gjort. Det har end ikke efterfølgende påtalt, at de endelige oplysninger blev tilstillet selskabet direkte.

35 Rådet har for det andet anført, at den metode, Kommissionen har anvendt ved beregningen af skadesmargenen, er beskrevet på s. 21 i de endelige oplysninger. Kommissionen har ifølge Rådet også givet nærmere talmæssige oplysninger vedrørende sagsøgerens underbudsmargen (13%) samt om underbudsmargenen for de øvrige berørte eksportører. Sagsøgeren har endvidere fået oplysninger

vedrørende eksportprisen, og med hensyn til beregningen af den pris, der ville afhjælpe skaden (»prix non préjudiciable«), var sagsøgeren blevet underrettet om, at institutionerne havde medregnet et beløb til dækning af fortjenste på 10%. Derimod er de beregninger, der er foretaget med henblik på fastlæggelsen af EF-erhvervsgrenens gennemsnitlige produktionsomkostninger, ikke blevet tilstillet sagsøgeren, idet der er tale om forretningshemmeligheder.

36 For så vidt angår sagsøgerens anmodning om at blive gjort bekendt med oplysningerne på en måde, der ikke er fortrolig, har Rådet endelig anført, at sagsøgeren ikke har beklaget sig over, at de endelige oplysninger var utilstrækkelige. Sagsøgeren har ifølge Rådet heller ikke anmodet om yderligere oplysninger vedrørende EF-producenternes produktionsomkostninger.

Rettens bemærkninger

37 Indledningsvis bemærkes, at i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 1 og 2, skal Kommissionen bl.a. over for eksportøren af dumpingvaren fremlægge endelige oplysninger om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke den påtænker at anbefale Rådet at indføre endelige foranstaltninger, idet formålet er at sikre, at eksportørens ret til kontradiktion overholdes. Ifølge retspraksis er kravene i henhold til princippet om retten til kontradiktion overholdt, når den pågældende virksomhed under en administrativ procedure har haft mulighed for at give udtryk for sin stillingtagen til, om de fremførte faktiske forhold og andre omstændigheder virkelig foreligger, og hvilken betydning de da har, og i givet fald til de relevante dokumenter (jf. f.eks. Rettens dom af 25.9.1997, sag T-170/94, Shanghai Bicycle mod Rådet, Sml. II, s. 1383, præmis 120, og de deri nævnte afgørelser).

38 Det må herved fastslås, at Kommissionen ved skrivelse af 30. september 1996 faktisk tilstillede sagsøgeren, på dennes hjemsted og stilet til regnskabschefen, de i

grundforordningens artikel 20 omhandlede endelige oplysninger. Som det fremgår af retspraksis, må den omstændighed, at en retsakt sendes til adressatens hjemsted, betragtes som en retsgyldig meddelelse. I dom af 26. november 1985 (sag 42/85, Cockerill-Sambre mod Kommissionen, Sml. s. 3749, præmis 10, 11 og 12), som omhandlede produktionskvoter inden for rammerne af EKSF, fastslog Domstolen, at meddelelse af en beslutning, der bringer søgsmålsfristen til at løbe, er retsgyldig, når den sker til den berørte virksomheds hjemsted, selv såfremt virksomheden udtrykkeligt måtte have anmodet Kommissionen om at fremsende meddelelser til en anden adresse.

39 Retten finder, at den nævnte retspraksis så meget mere kan anvendes i den foreliggende sag, fordi sagsøgeren ikke i tide havde meddelt Kommissionen, at de »kontaktpersoner«, sagsøgeren havde angivet i sit svar på spørgeskemaet (jf. ovenfor i præmis 8), var blevet ændret, og sagsøgeren udtrykkeligt havde anmodet Kommissionen om fremover at fremsende alle skrivelser til Eureka.

40 Når Kommissionen har fremsendt skrivelsen af 30. september 1996 til sagsøgerens hjemsted, har den endvidere handlet i overensstemmelse med de anvisninger, sagsøgeren selv havde givet i sit svar på spørgeskemaet, og hvorefter sagsøgerens direktør og regnskabschef var »kontaktpersoner«. Heraf følger, at sagsøgeren har kunnet få kendskab til de endelige oplysninger og fremkomme med sine bemærkninger ud fra sine egne interesser, enten på eget initiativ, gennem sin advokat eller gennem Swedish Match-gruppen.

41 For så vidt angår sagsøgerens bemærkning om, at de endelige oplysninger burde have været fremsendt til sagsøgerens repræsentant efter loven i Bruxelles, bemærkes, at ingen bestemmelse i grundforordningens artikel 20 pålægger Kommissionen at sikre sig, at de endelige oplysninger er blevet meddelt den berørte eksportørs repræsentant efter loven.

42 Herved bemærkes nærmere, at den omstændighed, at Kommissionen under sagen faktisk har haft kontakt med Eureka samt med andre selskaber og personer under Swedish Match-gruppen, er irrelevant, når henses til, at Kommissionen ikke er forpligtet til at fremsende de endelige oplysninger til den berørtes advokat.

43 Argumentet om, at meddelelsen ikke har været forskriftsmæssig, må herefter forkastes.

44 For det andet må det fastslås, at sagsøgeren på intet tidspunkt under den administrative procedure og navnlig ikke efter modtagelsen af de endelige oplysninger har anmodet om yderligere oplysninger vedrørende skadesmargenen. Da Kommissionen ikke var blevet gjort opmærksom på, at oplysningerne skulle have været utilstrækkelige, kunne Kommissionen ikke under antidumpingproceduren afhjælpe denne eventuelle mangel med henblik på at tilgodese hensynet til sagsøgerens ret til kontradiktion.

45 Dette andet argument må følgelig også forkastes.

46 Endelig bemærkes, at da sagsøgeren ikke har godtgjort, at den administrative procedure har været behæftet med en mangel, og da den pågældende procedure er afsluttet, kan sagsøgerens anmodning, der for første gang er fremsat for Retten, og hvorefter sagsøgeren ønsker at få udleveret ikke-fortrolige oplysninger om EF-erhvervsgrenens produktionsomkostninger, ikke tages til følge.

47 Det første anbringende må herefter forkastes i det hele.

Det andet anbringende: tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1, stk. 1, og artikel 3, stk. 2 og 6

Parternes argumenter

48 Sagsøgeren har i stævningen i det væsentlige anført, at den skade, der er forvoldt EF-erhvervsgrenen som følge af eksporten af tændere med oprindelse i de tre lande, som undersøgelsen omfatter, og som sagsøgeren ikke har bestridt har fundet sted, ikke kan tillægges sagsøgerens eksport, for det første på grund af, at eksporten var meget beskeden, og for det andet på grund af stykprisen.

49 Sagsøgeren har nærmere anført, at det under antidumpingproceduren er blevet bevist, at sagsøgeren i undersøgelsesperioden kun eksporterede 10 500 tændere til Fællesskabet, hvilket svarer til så lidt som 0,0369% af alle tændere med oprindelse i Filippinerne og til 0,0083% af det samlede antal tændere, der har oprindelse i de tre af undersøgelsen omfattede lande, og som er eksporteret til Fællesskabet. Ud af de 126,5 mio. tændere, der er importeret fra de tre berørte lande, havde 28,4 mio. oprindelse i Filippinerne. Ifølge det sagsøgende selskab kunne dets eksport derfor ikke have betydning for EF-erhvervsgrenen.

50 Selskabet har dernæst understreget, at dets eksport er blevet faktureret til en stykpris (0,19 USD), der langt overstiger de priser, der opkræves af de øvrige filippinske (0,07 USD) og mexicanske (0,08 USD) eksportører, der er omfattet af antidumpingundersøgelsen, og også overstiger de priser, som EF-erhvervsgrenen forlanger for et tilsvarende produkt. Ganske vist har Rådet med henblik på fastlæggelsen af den skade, EF-erhvervsgrenen har lidt, foretaget en kumulativ vurdering af omfanget af eksporten fra de tre lande, undersøgelsen omfatter, men Rådet har ikke medregnet prisunderbuddet for det sagsøgende selskabs eksport, netop fordi denne var beskeden.

51 En vurdering af ovennævnte omstændigheder i lyset af grundforordningens artikel 3, stk. 2, burde således have ført til, at Rådet havde fastslået, at sagsøgerens eksport ikke medførte, at det skulle konstateres, om der forelå skade. Under alle omstændigheder og af de samme grunde er der ifølge sagsøgeren ingen årsagssammenhæng mellem sagsøgerens eksport og den skade, EF-erhvervsgrenen faktisk har lidt.

52 I replikken har sagsøgeren endvidere anført, at når Rådet har ladet den samlede eksport med oprindelse i de lande, der er omfattet af undersøgelsen, indgå i den kumulative vurdering, har Rådet anlagt et åbenbart fejlskøn, som er udtryk for en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling og af proportionalitetsprincippet.

53 I modsætning til, hvad Rådet har hævdet, har fællesskabsinstitutionerne allerede tidligere vurderet indvirkningen af enkelte producenters eksport (Kommissionens forordning (EØF) nr. 1696/88 af 14.6.1988 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af syntetiske fibre af polyester med oprindelse i Amerikas Forenede Stater, Jugoslavien, Mexico, Rumænien, Taiwan og Tyrkiet (EFT L 151, s. 47)) under hensyntagen til deres særlige situation. I henhold til denne forordning havde indvirkningen af amerikanske producenters eksport således været genstand for en særlig undersøgelse.

54 Sagsøgeren har nærmere anført, at fællesskabsinstitutionerne burde have taget hensyn til sagsøgerens særlige forhold, som adskiller sig væsentligt fra de øvrige producenters og eksportørers situation. Ganske vist indgår sagsøgeren i den europæiske Swedish Match-gruppe, men sagsøgerens eksportaktiviteter er koncentreret om Japan, De Forenede Stater og landene i det asiatiske Stillehavsområde, hvorfor sagsøgeren ikke kan betragtes som eksportør i den forstand, hvori dette udtryk anvendes for de øvrige producenter, der er omfattet af antidumpingundersøgelsen. Den eneste eksport af tændere, som sagsøgeren har foretaget i undersøgelsesperioden, og som blev gennemført med henblik på, at

Poppell kunne foretage kvalitetstests, kan ikke betegnes som et regulært og fast forretningsforhold mellem en eksportør og en importør. Fællesskabsinstitutionerne har således tilsidesat lighedsprincippet ved at behandle helt forskellige situationer ens.

55 Ifølge sagsøgeren har fællesskabsinstitutionerne også tilsidesat proportionalitetsprincippet. Indførelse af en antidumpingtold i sagsøgerens tilfælde er en uforholdsmæssig anvendelse af de beføjelser, grundforordningen tillægger fællesskabsinstitutionerne, idet det ikke har været nødvendigt for at nå det mål, der forfølges. Det sagsøgende selskab har godtgjort, at dets eksport til Fællesskabet ikke er en integrerende del af dets sædvanlige aktiviteter, og at det derfor er usandsynligt, at det vil foretage en sådan eksport i fremtiden.

56 Som led i anbringendet om, at begrundelsen er utilstrækkelig, har sagsøgeren anført, at fællesskabsinstitutionerne med urette har lagt målpriser til grund for beregningen af antidumpingtolden. Sagsøgeren har herved henvist til Domstolens dom af 5. oktober 1988 (forenede sager 260/85 og 106/86, TEC m.fl. mod Rådet, Sml. s. 5855, præmis 48, 49 og 50), hvori Domstolen ifølge sagsøgeren fastslog, at målpriser anvendes, når de faktiske markedspriser er faldet og derfor ikke længere kan anvendes som sammenligningsgrundlag. Anvendelse af en målpris er kun tilladt i det tilfælde. Hvis priserne ikke er faldet overhovedet, er det EF-producenternes faktiske priser, der skal anvendes som sammenligningsgrundlag. Såfremt fællesskabsinstitutionerne havde haft mulighed for at anvende de faktiske priser med henblik på fastsættelse af antidumpingtoldsatsen, ville sagsøgeren ikke være blevet pålagt en antidumpingtold.

57 Rådet har først forklaret, at antidumpingundersøgelser altid vedrører eksport fra et bestemt land eller en bestemt gruppe af lande, men derimod ikke en bestemt producents eksport. Fællesskabsinstitutionerne bestræber sig derfor alene på at fastslå, om skaden er forvoldt af dumpingimport fra et land, der er omfattet af undersøgelsen.

58 Rådet har understreget, at sagsøgerens henvisning til forordning nr. 1696/88 af 14. juni 1988 (jf. ovenfor i præmis 53) ikke er relevant i den foreliggende sag, idet de faktiske omstændigheder ikke er de samme. Navnlig var det alle de amerikanske producenters eksport, som ikke indgik i den kumulative vurdering, og ikke eksport fra en enkelt amerikansk producent.

59 Rådet har påpeget, at sagsøgeren ikke i stævningen har gjort gældende, at princippet om forbud mod forskelsbehandling og proportionalitetsprincippet er tilsidesat. Disse argumenter er for første gang blevet fremført i replikken, uden at sagsøgeren har forklaret, hvorfor de ikke var fremført i stævningen. Argumenterne er derfor ifølge Rådet nye anbringender og må således afvises, jf. artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement.

60 Rådet har subsidiært gjort gældende, at argumentet om, at princippet om forbud mod forskelsbehandling er tilsidesat, ikke er begrundet. For det første er det uden betydning, at en eksportør eksporterer til en forbundet EF-producent, idet en sådan eksport også kan forvolde skade. For det andet er den omstændighed, at eksporten har været meget beskeden, ikke tilstrækkelig til, at der skal foretages en særskilt vurdering af spørgsmålet om årsagssammenhæng. Med hensyn til proportionalitetsprincippet har sagsøgeren praktisk talt fremført de samme argumenter som dem, sagsøgeren allerede havde fremført til støtte for, at princippet om forbud mod forskelsbehandling var tilsidesat.

Rettens bemærkninger

61 Med hensyn til det sagsøgende selskabs første argument, hvorefter det ikke kan betegnes som »eksportør« som omhandlet i grundforordningen, fordi det tilhører Swedish Match-gruppen, og fordi den eneste eksport af tændere, det har foretaget i undersøgelsesperioden, var til søsterselskabet Poppell, bemærkes, at Rådet i betragtning 38 til den omtvistede forordning ubestridt har fastslået, at de

importaktiviteter, der blev varetaget af de selskaber, som tilhørte Swedish Match-gruppen, var yderst begrænsede i forbindelse med tændere med oprindelse i Filippinerne, og at selskabets hovedvirksomhed i tilknytning til den pågældende vare fandt sted i Fællesskabet. Rådet har følgelig med rette fastholdt, at disse selskaber henhører under den pågældende »erhvervsgren i Fællesskabet«.

62 Det må endvidere fastslås, at den omstændighed, at en import gennemføres inden for en virksomhedsgruppe, ikke i sig selv er tilstrækkelig til, at den ikke er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 3 i grundforordningen, hvis formål er at beskytte EF-erhvervsgrenen mod »dumpingimport«. I henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9, tages det særlige aspekt omkring en forretningsforbindelse mellem en eksportør uden for Fællesskabet og en importør i Fællesskabet alene i betragtning med henblik på fastlæggelsen af eksportprisen.

63 Sagsøgerens første argument må herefter forkastes.

64 Med hensyn til sagsøgerens kritik af, at fællesskabsinstitutionerne har fundet, at den eneste eksport af tændere, som sagsøgeren gennemførte i undersøgelsesperioden, og som endda var yderst begrænset, måtte antages at forvolde EF-erhvervsgrenen betydelig skade, bemærkes, at ingen bestemmelse i grundforordningen — og i øvrigt heller ikke i antidumpingkodeksen af 1994 — pålægger fællesskabsinstitutionerne, at de under antidumpingprocedurer skal undersøge, om og i hvilket omfang hver enkelt eksportør, der udøver dumping, selv bidrager til den skade, der forvoldes EF-erhvervsgrenen. Tværtimod fremgår det af grundforordningens artikel 3, at fællesskabslovgiver [i bl.a. den engelske og franske affattelse] har anvendt flertalsformen af udtrykket »dumpingimporten«, idet det præciseres, at omfanget af dumpingimporten og dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i Fællesskabet samt denne indførsels

følgevirkninger for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet er omstændigheder, der er relevante med henblik på konstateringen af, om der foreligger skade. Navnlig hjemler artikel 3, stk. 4, mulighed for, at der kan foretages en kumulativ vurdering af følgevirkningerne af import »fra mere end ét land«, bl.a. på betingelse af, at »den indførte mængde fra hvert land« ikke er ubetydelig.

65 Med henblik på konstateringen af, om der foreligger skade, har fællesskabslovgiver således som kriterium valgt den territoriale udstrækning af et bestemt land eller af flere lande, idet der tilsigtes foretaget en helhedsvurdering af dumpingimporten fra de(t) pågældende land(e).

66 Det må i den forbindelse understreges, at Domstolen i dom af 7. maj 1987 (sag 255/84, Nachi Fujikoshi mod Rådet, Sml. s. 1861, præmis 46) har fastslået, at den skade, der påføres den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet på grund af indførsler til dumpingpriser, skal fastsættes ud fra en helhedsvurdering, »og [at] det ikke er nødvendigt og ej heller muligt at foretage en individuel beregning af den skade, der kan tilregnes hvert af de ansvarlige selskaber«. Endvidere har Domstolen i dom af 5. oktober 1988 (forenede sager 294/86 og 77/87, Technointorg mod Kommissionen og Rådet, Sml. s. 6077, præmis 40 og 41) udtalt, at virkningerne af import fra forskellige tredjelande skulle vurderes samlet, og at Fællesskabets institutioner var berettiget til at undersøge de samlede virkninger for industrien i Fællesskabet af den pågældende import og til at træffe de i den forbindelse nødvendige forholdsregler over for samtlige eksportører, »uanset om omfanget af den enkeltes eksport måtte være ringe«.

67 Sagsøgerens andet argument må således også forkastes.

68 Sagsøgeren kan herefter ikke med føje påberåbe sig princippet om forbud mod forskelsbehandling. Dette princip er ganske vist til hinder for, at forskellige situationer behandles ens, men som det er fremgået ovenfor, er antidumpingordningen til hinder for, at en erhvervsdrivende, der har eksporteret en begrænset

mængde, i relation til konstateringen af, om der foreligger skade, betragtes, som om han befinder sig i en anden situation end en erhvervsdrivende, der har eksporteret betydelige mængder. Med hensyn til det af sagsøgeren anførte, hvorefter der ikke er blevet indført antidumpingtold over for andre filippinske eksportører, fordi Kommissionen godtog deres tilbud om tilsagn vedrørende priser, bemærkes blot, at som det fremgår af betragtning 89 til den omtvistede forordning, havde sagsøgeren ikke fremsat et sådant tilbud, hvorfor fællesskabsinstitutionerne ikke kunne behandle sagsøgeren på samme måde som de øvrige filippinske selskaber.

69 Noget tilsvarende gælder med hensyn til proportionalitetsprincippet, hvorefter lovligheden af fællesskabslovgivning er betinget af, at de midler, der bringes i anvendelse, er egnede til at virkeliggøre de formål, der lovligt forfølges med de pågældende bestemmelser, og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at virkeliggøre dette, og såfremt der er mulighed for at vælge mellem flere egnede foranstaltninger, skal den mindst bebyrdende foranstaltning vælges (jf. Rettens dom af 5.6.1996, sag T-162/94, NMB France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 427, præmis 69).

70 Hensynet til beskyttelse af EF-erhvervsgrenen kan således tilsige, at selv om en eksport er begrænset, tages den alligevel i betragtning ved konstateringen af, om der foreligger skade. I relation til sagsøgeren indebærer den begrænsede mængde, sagsøgeren hidtil har eksporteret, en tilsvarende begrænset risiko for at blive ramt af den indførte antidumpingtold. Denne risiko realiseres kun, såfremt sagsøgeren fortsætter med at eksportere til Fællesskabet. Sagsøgeren har imidlertid udtrykkeligt erklæret, at en sådan eksport ikke er et led i sagsøgerens normale aktiviteter, som er koncentreret om Japan, De Forenede Stater og landene i det asiatiske Stillehavsområde, ligesom det er usandsynligt, at sagsøgeren vil fortsætte med at eksportere i fremtiden.

71 Sagsøgerens argumenter om, at der er tale om en tilsidesættelse af ovennævnte to principper, må herefter forkastes.

72 Sagsøgeren har endvidere forsøgt at påvise, at der ikke kan være tale om skade, idet den pris, der er faktureret for de tændere, sagsøgeren eksporterede, var højere end priserne i Fællesskabet. Endvidere har sagsøgeren anført, at fællesskabsinstitutionerne har anvendt kriteriet om målpriser, selv om betingelserne for at anvende dem, dvs. at de faktiske markedspriser var faldet, ikke var opfyldt i den foreliggende sag.

73 Hertil bemærkes, at sagsøgeren og den importør i Fællesskabet, som det omtvistede parti var sendt til, tilhører den samme gruppe. Det fremgår af grundforordningens artikel 2, stk. 9, at såfremt der er forretningsmæssig forbindelse mellem eksportøren og importøren, er fællesskabsinstitutionerne ikke forpligtet til at anerkende den fakturerede pris som eksportpris, men kan beregne eksportprisen på grundlag af den pris, hvortil den indførte vare for første gang videresælges til en uafhængig køber. Rådet har imidlertid ubestridt erklæret, at den i den foreliggende sag har anvendt en sådan beregnet pris. Sagsøgerens henvisning til den faktisk fakturerede pris er således irrelevant.

74 Med hensyn til sagsøgerens kritik af ordningen med målpriser fremgår det af betragtning 54 til den omtvistede forordning, at de priser, EF-erhvervsgrenen i almindelighed anvendte, først steg svagt og derefter faldt fra 1992 indtil undersøgelsesperioden. For så vidt navnlig angår de sofistikerede tændere, som normalt kunne have begrundet højere priser, er det fastslået, at i undersøgelsesperioden kunne sådanne højere priser ikke opretholdes, hvilket påvirkede EF-erhvervsgrenens rentabilitet. Endvidere henvises der i betragtning 53 til forordningen til, at EF-erhvervsgrenens markedsandel faldt fra 57,3% i 1990 til 48,6% i undersøgelsesperioden. Endelig fremgår det af konstateringerne i betragtning 34 og 50 til den omtvistede forordning, at priserne på de importerede tændere var betydeligt lavere end EF-producenternes priser i undersøgelsesperioden, selv når henses til, at dumpingmargenen udgjorde 36,7% for sagsøgeren og 52,6% for de øvrige filippinske eksportører.

75 På baggrund af disse konstateringer, som sagsøgeren ikke har bestridt, kunne Rådet med rette lægge til grund, at de faktiske priser i Fællesskabet ikke længere kunne anvendes ved konstateringen af, om der forelå skade, idet de var faldet som følge af det pristryk, der skyldtes importen fra Filippinerne, og at der derfor måtte foretages en beregning af, hvilken antidumpingtold der var nødvendig for at afhjælpe skaden, jf. grundforordningens artikel 9, stk. 4, idet der anvendtes en beregnet pris.

76 Endelig fremgår det af betragtning 57, 81 og 82 til den omtvistede forordning samt af s. 14 og 21 i de endelige oplysninger, at priserne for de andre filippinske eksportører end sagsøgeren var over 30% lavere end de priser, EF-erhvervsgrenen faktisk anvendte, og at der med henblik på at afhjælpe skaden måtte tages hensyn til en fortjenstmargen for EF-erhvervsgrenen på 10% samt til dens produktionsomkostninger. Underbudsmargenen (»underselling margin«) for de pågældende filippinske eksportører i forhold til de beregnede priser i Fællesskabet blev følgelig anslået til 43%, hvilket derfor også omfatter 3% til dækning af produktionsomkostningerne. Da prisunderbuddet (»undercutting margin«) for sagsøgeren var blevet fastsat til 0%, måtte en beregning af, hvilken pris der ikke påførte skade, nødvendigvis føre til fastsættelse af en individuel underbudsmargen (»underselling margin«) på 13%, nemlig 10% i medfør af EF-erhvervsgrenens fortjenstmargen og 3% i medfør af dens produktionsomkostninger, således som det er fastslået i den omtvistede forordning og er kommet til udtryk i form af en antidumpingtold af samme størrelse.

77 Ingen af de argumenter, sagsøgeren har fremført, kan således tiltrædes.

78 Sagsøgerens andet anbringende må herefter forkastes i det hele.

Det tredje anbringende: tilsidesættelse af begrundelsespligten

79 Sagsøgeren har gjort gældende, at betragtningerne til den omtvistede forordning indeholder en selvmodsigende og uklar redegørelse for de omstændigheder, Rådet har lagt til grund for fastsættelsen af sagsøgerens gennemsnitlige underbudsmargen og fastsættelsen af antidumpingtoldsatsen over for sagsøgeren. Sagsøgeren har navnlig rejst kritik af betragtning 50 til den omtvistede forordning. Fællesskabsinstitutionerne har således ikke redegjort for eller foretaget en vurdering af prisunderbuddet i relation til sagsøgeren. Det er derfor ifølge sagsøgeren helt uklart, hvilket prisunderbud Rådet har lagt til grund ved vurderingen af, hvilken skade der er forvoldt EF-erhvervsgrenen. Denne uklarhed bliver endnu mere iøjnefaldende, såfremt der tages hensyn til den høje pris, sagsøgeren har faktureret importøren, og til, at importen var yderst begrænset.

80 Sagsøgeren har ligeledes rejst kritik af betragtning 57 til den omtvistede forordning. Som betragtningen er formuleret, kunne den give formodning for, at Rådet har konkluderet, at sagsøgeren ikke havde forvoldt EF-erhvervsgrenen skade, og at der ikke burde indføres en antidumpingtold over for sagsøgeren. Rådet har imidlertid indført en individuel told på import fra sagsøgeren. Sagsøgeren har vanskeligt ved at forstå, hvorledes Rådet er nået frem til en gennemsnitlig underbudsmargen (»underselling margin«) på 13%, når det i relation til konstateringen af skaden bl.a. har lagt til grund, at der for sagsøgeren var et prisunderbud (»undercutting margin«) på 0%.

81 Endelig har sagsøgeren anført, at bemærkningerne vedrørende en prisforhøjelse for EF-erhvervsgrenen er i strid med de efterfølgende konstateringer, hvorefter der har været tale om et prisfald. Det sagsøgende selskab har således været afskåret fra at varetage sine interesser, eftersom det ikke har kunnet vide, på hvilket grundlag Rådet besluttede at indføre en antidumpingtold på importen fra selskabet.

82 Hertil bemærkes, at den begrundelse, som kræves efter traktatens artikel 190, ifølge fast retspraksis skal være tilpasset den pågældende retsakts karakter. Det skal klart og utvetydigt fremgå af begrundelsen, hvilke betragtninger den institution, som har udstedt retsakten, har lagt til grund, således at den berørte

kan gøre sig bekendt med baggrunden for den trufne foranstaltning, og Fællesskabets retsinstanser kan udøve deres kontrol. Det fremgår endvidere af retspraksis, at det ikke kan kræves, at alle de faktiske og retlige elementer, som retsakten består af, er specificeret i begrundelsen, når retsakten indgår i en generel ordning af foranstaltninger for det pågældende område, og at begrundelseskravet i øvrigt skal fastlægges i forhold til den konkrete sags omstændigheder (jf. Domstolens dom af 14.5.1998, sag C-48/96 P, Windpark Groothusen mod Kommissionen, Sml. I, s. 2873, præmis 34 og 35). Navnlig kan det ikke kræves, at begrundelsen for forordninger, der er almengyldige retsakter, specificerer de ofte meget talrige og komplicerede faktiske og retlige detaljer, som forordningerne omfatter. Heraf følger, at hvis det mål, der forfølges af institutionen, i det væsentlige fremgår af den anfægtede retsakt, ville det være urimeligt at kræve en særlig begrundelse for de enkelte afgørelser af teknisk art, som institutionen har truffet (jf. Domstolens dom af 22.1.1986, sag 250/84, Eridania, Sml. s. 117, præmis 38).

83 Retten finder, at de krav, der er opstillet i ovennævnte praksis, er blevet overholdt i den foreliggende sag. Som det er fremgået af behandlingen af det første og andet realitetsanbringende, som sagsøgeren har fremført, har sagsøgeren rådet over tilstrækkelige oplysninger i kraft af sin deltagelse i antidumpingproceduren, de endelige oplysninger og betragtningerne til den omtvistede forordning til, at sagsøgeren i tilstrækkeligt omfang har kunnet varetage sine interesser under sagens behandling for Retten. Endvidere har Retten kunnet udøve sin prøvelsesret i forbindelse med sin afgørelse i nærværende sag.

84 Det tredje anbringende må følgelig også forkastes.

85 Rådet vil herefter være at frifinde.

Sagens omkostninger

86 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, første afsnit, pålægges det sagsøgeren at betale sagens omkostninger, idet sagsøgeren har tabt sagen. Da indleveringen af stævningen førte til, at Rådet måtte berigtige en regnefejl og gennem en ændring af den omtvistede forordning nedsætte antidumpingtolden med 4 procentpoint, findes Rådet at burde bære en femtedel af sine omkostninger, jf. procesreglementets artikel 87, stk. 6.

87 Kommissionen, der har interveneret i sagen, bærer sine egne omkostninger, jf. procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Udvidede Afdeling)

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler fire femtedele af Rådets omkostninger.

3) **Rådet bærer en femtedel af sine egne omkostninger.**

4) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.**

Vesterdorf Bellamy Pirrung

Meij Vilaras

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. oktober 1999.

H. Jung B. Vesterdorf

Justitssekretær Præsident